

[K. Høvelg Petersen.]

punkter over for det landsdækkende programudvalg. De kan fremføre synspunkter, og det kan de gøre ved, at de får lov til at komme ind og deltage i radiorådets, lig med programudvalgets, møder. Efter regler, der fastsættes af radiorådet, kan de altså få lov til at fremlægge deres synspunkter, men de har ingen stemmeret. De kommer ikke med til alle møderne. Hvordan tror man det vil komme til at fungere? Tror man da virkelig, man vil være tilfreds med at rejse til København en gang imellem for at forelægge sine synspunkter?

Dernæst siger ministeren, at man vil mene, at 10-20 er et passende antal. Tror ministeren virkelig, man kan holde det på det antal? Jeg tror, man får bredere repræsentantskaber, for det er da klart, at der vil opstå pression for at komme med ind i det organ, der skal diskutere disse ting. Det bliver da ikke 10 eller 20, det bliver 30-40, man får. Det anser jeg for temmelig givet.

Og så ved jeg ikke, hvordan man i øvrigt vil få det til at fungere. Hvad skal man egentlig tage sig for? Drejer det sig ikke om de almene udsendelser? Er det ikke noget fælles for hele landet, man skal diskutere? De allerallerfleste udsendelser, vi har, er dog almene. Ja vi har jo Landet Rundt i tv, vi har regionalradio, men dermed er de interesser jo også tilgodeset. Men de allerallerfleste udsendelser gælder for os alle sammen. En fodboldkamp har vel omtrent samme interesse i Ringsted som i Ringkøbing. Det går jeg ud fra. Og er der teaterudsendelser, er det aktualitetsudsendelser, er det Horisont, må det være for hele landet, men nu regionaliserer man det altså, og det vil sige, at man sådan set siger til disse udvalg, det drejer sig om: få det, som man beskæftiger sig med på jeres egn, specielt frem. Det bliver en slags egnsudviklingspropaganda. Det kan være udmærket, men det kunne jo komme på anden vis igennem den repræsentation, som det råd, jeg foreslår, det repræsentantskab, som jeg foreslår, ville kunne inddække.

Jeg synes, at er der noget, der er uklart, så er det, hvordan hele dette maskineri skal komme til at fungere. Og det vedtager man nu formentlig ved tredje behandling på fredag. Nu skal det sættes i gang med det resultat, at man ikke kan ophæve det i nær

fremtid, selv om man havde ønske om det. Er det nu rigtigt? Var det ikke rigtigt at benytte sommertiden og efteråret til at diskutere mere grundigt igennem, om vi nu også har fundet en løsning, der er rigtig? Er det rigtigt at gøre det her i slutningen af folketingsåret, blot fordi den skal være færdig? Og vi kunne jo nå det alligevel, så loven kunne træde i kraft fra 1. april 1974. Hvad haster vi så efter?

Jeg henstiller altså, at man overvejer endnu en gang, om man ikke burde udsætte dette her, så vi får tid til at diskutere disse ting grundigere igennem.

Jeg har ikke mere tid til rådighed. Jeg vil blot sige, at det har virkelig for mig været en skuffelse, at det ikke var muligt at få gehør for de synspunkter, jeg har lagt frem. Det er den vigtigste kulturpolitiske lov, vi har, og det er et af de vigtigste lovgivningsanliggender, vi overhovedet beskæftiger os med. Det er et lovgivningsanliggende, der direkte og indirekte berører praktisk taget hele landets befolkning fra morgen til aften. Har det nogen hast med at køre igennem med en ordning, som vi ikke har diskuteret ordentligt igennem?

Jeg tror, vi skal give os tid, og jeg håber meget, der vil blive mulighed for, at vi imellem anden og tredje behandling kan nå frem til enighed om, at vi vil bruge sommeren og efteråret til at diskutere tingene igennem.

Overgaard Nielsen: Jeg kan fuldt og helt tilslutte mig det, hr. K. Høvelg Petersen har sagt her, og jeg beklager det på det alvorligste, hvis man ikke følger opfordringen til at bruge sommeren til virkelig at diskutere disse ting igennem. Jeg tror, de er så alvorlige, som hr. K. Høvelg Petersen gav udtryk for.

Jeg vil gerne tage et par sider af det op. Det såkaldte radiooprør i slutningen af 1950'erne var jo først og fremmest rettet imod politikeres, altså folketingsmedlemmers, medlemskab af radiorådet, og udviklingen siden synes at have bevist, at de synspunkter, som der kom til orde, de var rigtige.

Det er blevet sagt om radiohuset, at det er mere politiserende end Christiansborg, og det er jo ikke så lidt. Så kan man vel uden overdriivelse sige, at det må være det mest politiserende hus i dette land. Jeg tror, det